

Въ далечни времена хората били много по-лоши. Земята била изпълнена съ крадци и разбойници. Никой честенъ човѣкъ не билъ сигуренъ за имота и за живота си.

Живѣлъ тогава и единъ младъ момѣкъ, честенъ и добъръ, но сиромашъ.

Една нощъ той се връщалъ отъ града и когато минавалъ презъ гората, дочулъ слабо охкане. Момѣкътъ се вгледалъ въ тъмнината и между скалитѣ, край пѣтя, видѣлъ да лежи старецъ. Момѣкътъ слѣзълъ отъ коня, приближилъ се до стареца и го запиталъ:

— Какво правишъ тука, дѣдо? — и се навелъ надъ него.

— Ахъ, синко! — едвамъ простеналъ старецътъ, — идвамъ отъ далече . . . Бѣхъ спечелилъ съ честенъ трудъ малко пари, за да преживѣя на старини, но ме нападнаха зли хора, ограбиха ме, едвамъ не ме убиха . . .

— Ами какво ще правишъ сега?

— Не зная . . . Ще моля Бога да се смили и ме прибере по-скоро.

Момѣкътъ се смилилъ надъ нещастния старецъ, качилъ го на коня си и го закаралъ въ къщи. Тамъ му отстѣпилъ леглото си, превързалъ ранитѣ му и бдѣлъ надъ него като надъ свой баща, догдето не оздравѣлъ.

Единъ день старецътъ се накаралъ да си върви. На трѣгване той извадилъ отъ пазвата си едно малко огледалце и го подалъ на момѣка.

— Вземи го, — казалъ той, — не ми остана нищо друго, съ което да ти се отплатя. То не е скъпо, но пази го. А когато разберешъ тайната му, то ще стане за тебъ по-скъпо отъ всичко друго въ живота ти.

Следъ тѣзи думи старецътъ се сбогувалъ и си заминалъ.

Когато останалъ самъ, момѣкътъ се погледналъ въ огледалото и се видѣлъ въ него веселъ и засмѣнъ.

Минали дни. Момѣкътъ поглеждалъ често въ огледалото и виждалъ своя образъ все младъ и засмѣнъ.